

A kaland

Amikor Medve és Madár visszaért a Tová-
tóhoz, Vakond meglepetéssel várta őket.

– És mi az? – kérdezte Madár.

– Nem árulhatom el, meglepetés – mondta
Vakond. – Csukjátok be a szemeteket!

– Honnan tudjuk, mi a meglepetés, ha nem
árulod el, ÉS a szemünk is csukva van? – kér-
dezte Medve.

– Igazad van. Na jó, nyissátok ki a szeme-
teket! – mondta Vakond. – Tádámm! Egy csó-
nak! Hamarosan útra kell kelnem, de mielőtt
elmegyek, még van időm egy kis kalandra.

– Ú! – mondta Madár. – Ez izgalmasan
hangzik!

Medve és Madár bemászott a csónakba.

– Mindent kiterveltem – mondta Vakond. –
Én leszek a kapitány.
– Ööö... Vakond... – mondta Medve.
– Találunk csillogó-villogó kincset – mondta
Vakond.
– Figyelj csak, Vakondocska...
– És lesznek csúnya, gonosz kalózok – foly-
tatta Vakond.
– Vakond...

– Meg sötét viharfelhők – mondta Vakond.
– Vakond...
– És óriás tengeri szörnyek támadnak a kis
csónakunkra – mondta Vakond.
– Vakond...
– De nem baj, mert majd vigyázunk egy-
másra.
– Vakond...
– Mi az? – kérdezte Vakond.

– Nem kéne haladnunk? –
kérdezte Medve.

A csónak megrekedt a nádas-
ban, belegabalyodott a hínárba,
és bármennyire eveztek, meg-
sem moccant.

Arra jött a csónakjában Nyúl és Mókus. Jól kinevették őket.

– Ne nevessetek ki minket, csúnya, gonosz Nyúl és Mókus! – kiabált Vakond. – Jaj, úgy sajnálom, Medve és Madár! Elromlott

az egész. Jó kis kalandnak kellett volna lennie. Vacak kapitány vagyok.

Medve és Madár nem örült, hogy új barátjuk így elszomorodott.

– Vakond – mondta Madár. –
Jó kis kaland ez! Az a két csúnya
gonosz, ők a kalózok...

Hé, kalózok! Jól elpáholunk ben-
neteket a nagy tengeri csatában!

– Így van. Ott meg egy nagy,
sötét viharfelhő – mutatta Medve. –
Remélem, a csónakban biztonságban
leszünk.

– És nézzétek, kincset is találtam! –
mondta Madár. – Fogjuk rá...

Vakond tudta, hogy Medve és Madár föl akarja vidítani. És sikerült is nekik. Ebben nagyon jók voltak.

– Hát akkor – mondta Vakond – szerintem itt az ideje, hogy legyőzzük az óriás tengeri szörnyet, nem?

– De bizony! Nem félünk tőled, szörnyeteg! – kiáltotta Madár.

– Engedd el a csónakunkat, te gyagya tengeri szörny! – kiáltotta Medve.

Addig kaszabolták a botokkal a nádat meg a hínárt, hogy végül kiszabadultak. A kicsónak békésen ringatózott a Tova-tavon.

Vakond ásított, és átragasztotta az ásítást Madárra.

Madár ásított, és átragasztotta az ásítást Medvére.

Aztán mind együtt ásítottak.

– A tengeri kaland nagyon fárasztó – mondta Medve.

Szép sorban elszundítottak, és újabb kalandokba álmodták magukat.

– Medve, ez a te álmod, vagy az enyém?